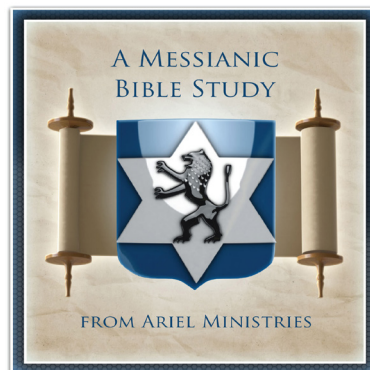

אדנותו של המשיח

(מעמדו וסמכותו של המשיח כאדון)

מאת ד"ר ארנולד פרוכטנבאום

www.ariel-israel.org.il

אדנותו של המשיח

(מעמדו וסמכותו של המשיח כאדון)

מאת ד"ר ארנולד פרוכטנבאום

THE LORDSHIP OF THE MESSIAH

By Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

תוכן העניינים

4	א. עיון שיטתי בנאמר בכתבי הקודש על מעמד המשיח כאדון
4	א. משמעות המונחים
6	ב. אדנותו של המשיח
6	1. המשיח הוא האדון שעליו מדובר בתנ"ך
6	2. המשיח הוא האדון שעליו מדובר בברית החדשה
6	3. מסקנות בנוגע לאדנותו של המשיח
7	ג. הקשר בין אדנות המשיח לישועה
7	1. הגדרה ברורה של הבשורה
8	2. משמעות המילה "אדון" בהקשר לישועה
9	II. הפיכת המשיח לאדון בחיי האדם
9	א. הסוגיה העוסקת בהתמסרות לאלוהים
9	1. חוסר האיזון במה שמלמדים על ההתמסרות לאלוהים
10	2. הבסיס להתמסרות לאלוהים
10	א. תפקיד הפדות
10	ב. מושג הפדות
10	ג. מסקנות
11	3. תוכן ההתמסרות: את מי או את מה עלינו למסור לאלוהים?
11	4. ההיבטים של ההתמסרות לאלוהים
11	א. צעד התחלתי של התמסרות לאלוהים
12	ב. לא להידמות לעולם הזה
12	ג. טרנספורמציה (השתנות)
12	5. התכיפות של ההתמסרות לאלוהים
12	א. הבעיה: חטא בחיי המאמין
12	ב. התרופה: שיבה
12	ג. האמצעי: וידוי
13	6. תוצאות מסירת עצמנו לאלוהים
13	ב. סוגיית החיים המלאים ברוח
13	1. פעולת רוח הקודש בהקשר לישועה
13	2. התפקידים שרוח הקודש ממלאת בהקשר של הבגרות הרוחנית
14	3. ההתמלאות ברוח הקודש
14	א. ההגדרה של התמלאות
14	ב. המאפיינים של ההתמלאות ברוח
14	ג. התנאים להתמלאות ברוח
14	ד. התוצאות של ההתמלאות ברוח הקודש

15	א. הליכה בעקבות המשיח כתלמידיו
15	1. ההגדרה
15	2. השימוש במילה "תלמיד"
15	א. הסקרנים
15	ב. התלמיד המשוכנע
15	ג. התלמיד המחויב
15	3. מה נדרש מתלמידי המשיח
16	4. כיצד להיות לתלמיד של המשיח
16	5. המצווה ללכת אל כל העולם ולעשות תלמידים למשיח ("השליחות הגדולה")
16	ב. נתינת תרומות
16	א. הכול נדרשים לתת
16	ב. על הנתינה להיות פרופורציונאלית
17	ג. כל אחד נקרא אישית להפקיד בצד כסף שנועד לתרומות
17	ד. נתינת התרומות צריכה להיות מסודרת ובזמנים קבועים
17	ג. תפילה
18	ד. נישואין

ה דיון בנושא אדנותו של המשיח (היותו האדון, בעל השררה, השלטון, המרות וכן הלאה) יתחלק לשלושה נושאים עיקריים: עיון שיטתי בנאמר בכתבי הקודש על נושא זה (the theology of Lordship); הפיכת המשיח לאדון בחיי האדם; והביטוי המעשי של מרותו של המשיח כאדון על כמה תחומים ספציפיים.

1. עיון שיטתי בנאמר בכתבי הקודש על מעמד המשיח כאדון

בחלק זה של השיעור נדון במשמעות המונחים המצביעים על המשיח כאדון, ובקשר הקיים בין היותו האדון בעל השררה ובין היותו מקור הישועה.

א. משמעות המונחים

כדי להבין את משמעות המונח "אדנות" (כלומר שלטון, שררה, מרות) בהקשר המקראי עלינו לדון בארבעת המונחים הבאים.

השם המפורש (יהוה)

החשוב ביותר הוא השם יהוה¹ (ברוב התרגומים לאנגלית הוא מופיע באותיות דפוס כ-LORD). השם המפורש מופיע בתנ"ך אלפי פעמים² והוא בעל חמישה היבטים ספציפיים.

1. זהו שם ההוויה; המשמעות השורשית שלו היא "להיות". הוא מדגיש את נצחיותו של אלוהים ואת היותו קיים מעצמו (שמות ג 14-15).

2. השם יהוה מדגיש שאלוהים הוא אל שמקיים בריתות שכרת, וזאת בעיקר במסגרת הקשר שלו עם ישראל, מפני שאלוהים קשור לישראל בברית (בראשית טו 12-21, הברית בין הבתרים שבה כרת יהוה ברית עם אברם).

3. השם המפורש יהוה מדגיש שאלוהים אינו משתנה (מלאכי ג 6).

¹ שם זה נחשב לשם המפורש של אלוהים ולקדוש ביותר שאין להעלותו על שפתיים. בעת הקריאה הוגים אותו "אדוני" כשהניקוד שאול בעצם מהניקוד של השם "אֲדֹנָי". כשהוא מופיע בתנ"ך פעמיים ברצף, הקריאה היא "אדוני אלוהים" והניקוד של "יהוה" השני הוא הניקוד של "אלוהים". המתרגמת.

² לפי קונקורדנציה לתנ"ך של אבן שושן הוא מופיע כ- 6,650 פעמים.

4. הוא מדגיש את צדקתו של יהוה אלוהים ואת עובדת היותו השופט בשל צדקתו (בראשית יח 25-26; תהילים יא 5-7).

5. שם זה גם מדגיש את אהבתו של אלוהים – יהוה הוא הגואל והמושיע של החוטא מפני שהוא אוהב אותו (ישעיהו סג 7-9; ירמיהו לא 1-6).

אדון

התואר "אדון" מיוחס גם לאלוהים וגם לבני אדם. (המילה מתורגמת באנגלית ל-master ול-lord באותיות קטנות כאשר היא משמשת לתאר בן אדם, ובאותיות Lord כאשר היא מיוחסת לאלוהים). כתואר לבני אדם היא מופיעה בתנ"ך יותר מ-300 פעמים:

1. היא משמשת לתאר אדם, גבר, בתור האדון של אשתו (בראשית יח 12. שרה תוהה: "...אֲחֵרֵי בְלֹתֵי הַיְתָה לִי עֲדָנָה, וְאֲדֹנֵי זִקְנִי?");

2. היא משמשת כתואר כבוד בפנייה מנומסת לגדול ולנכבד (בראשית כג 6. "שָׁמְעֵנוּ אֲדֹנָי, נְשִׂיא אֱלֹהִים אֲתָה בְּתוֹכֵנוּ...");

3. היא משמשת במשמעות של אדונו / בעליו של עבד (בראשית כד 12. עבדו של אברהם קורא לו "אֲדֹנֵי אַבְרָהָם");

4. היא משמשת עבור אדם שהוא הבעלים של נכס או קניין (בראשית מב 30. "דַּבֵּר הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאָרֶץ אֲתָנוּ קְשׁוֹת");

5. היא משמשת עבור ראש או מנהל הבית (בראשית מה 8. יוסף אומר לאחיו: "...וַיִּשְׁמְנֵי לָאֵב לַפְרָעָה וּלְאֲדֹן לְכָל בֵּיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל אָרֶץ מִצְרַיִם");

6. היא משמשת כתואר כבוד (במדבר יא 28. "וַיֹּאמֶר: אֲדֹנֵי מִשָּׁה, כָּלֵאֵם");

7. היא גם משמשת כמונח כבוד בחצר המלך (שמואל א' כו 17. "הַקּוֹלֵךְ זֶה בְּנֵי דָוִד? וַיֹּאמֶר דָּוִד, קוֹלִי, אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ").

"אדון", או "אדון כל הארץ" הוא גם כינוי של אלוהים (למשל, תהילים קיד 7), והמילה מופיעה כ-30 פעמים במצורף לשם "יהוה" או לצדו, כהדגשה לאדנות המיוחדת שלו. (שמות לד 23: "שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדֹן יְהוָה, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל"; דברים י 17: "כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֲדֹנִים..."); תהילים צז 5: "הַרְיִם כְּדוֹגַ נְמֹסוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה; מִלִּפְנֵי אֲדֹן כָּל הָאָרֶץ"; קלה 5: "כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי גְדוֹל יְהוָה; וְאֲדֹנֵנוּ, מִכָּל אֱלֹהִים"; ישעיהו א 24: "נָאֵם הָאֲדֹן יְהוָה צְבָאוֹת אֲבִיר יִשְׂרָאֵל" ועוד: ראה תהילים קלו 1-3; ישעיהו ג 1; י 16, 33; יט 4; מיכה ד 13; זכריה ו 5. השימוש ב"אדון" בצירוף "יהוה" מדגיש שאלוהים הוא האדון-השליט, הריבון, אדון כל הארץ – בעליו של העולם הזה שהשליטה עליו בידיו.

אֲדֹנֵי

אֲדֹנֵי הוא צורת רבים של "אדון", שם שמדגיש שאלוהים הוא אדון-שליט (master). בעוד שהתואר "אדון" משמש גם לאלוהים וגם לבני אדם, צורת הרבים "אֲדֹנֵי" משמשת רק עבור אלוהים. היא מופיעה בתנ"ך כ-450 פעמים (לבדה, או בצירוף השם יהוה).

הפסוקים שבהם משמש תואר זה מצביעים על כך ש:

1. יראת אֲדֹנֵי היא מקור החכמה (איוב כח 28);

2. הצירוף "יְהוָה אֲדֹנֵינוּ" מדגיש את בעלותו של אלוהים על העולם (תהילים ח);

3. המונח מדגיש את דרישתו של אלוהים לצייתנות מוחלטת (מלאכי א 6). על ידי צירוף השם "יהוה" למונחים שמביעים אדנות מודגשת התלות שלנו באדון הזה והמונח "אֲדֹנֵי" מדגיש את הצייתנות שהאֲדֹנֵי-הבעלים האלה דורשים מאתנו.

Kurios

המונח היווני המרכזי הוא Kurios. ביוונית הקלאסית השתמשו בו (א) כדי להדגיש שמישהו הוא הבעלים; (ב) להדגיש שהוא בעל הסמכות המלאה והעליונה; (ג) להצביע על כך שהוא זה שבידיו הכוח והסמכות לעשות כרצונו. מונח זה לא שימש אף פעם בהקשר לאלים היווניים.

בתרגום השבעים משמשת מילה זו כשם היווני המקביל ל"יהוה" ברובן הגדול של אלפי הפעמים (יותר מ-6,000) שבהן מופיע "יהוה" בתנ"ך. היא גם משמשת כדי לתרגם את המונחים "אדון" ו"אֲדֹנֵי". משתמשים ב-kurios גם עבור אלוהים וגם עבור בני אדם, והיא גם משמשת לתרגום המונח העברי "בעל / בעלים", המורה על בעלות. הברית החדשה משתמשת במושג זה גם בהתאם לשימוש הקלאסי שנעשה בו ביוונית וגם לפי השימוש שנעשה בו בתרגום השבעים; הוא מורה על צייתנות והכנעה, וכן מהווה פנייה בלשון כבוד. משתמשים במילה זו כדי לציין בעלות על בעל חיים (לוקס יט 33) ועל עבד (מתי יג 27, כה 26; לוקס טז 3; מעשי השליחים טז 16-19). היא משמשת כמונח משפטי (מתי כז 62-63) ובהקשר לבעל (אברהם) שהוא האדון של אשתו (שרה; איגרת פטרוס הראשונה ג 6).

ב. אדנותו של המשיח

1. המשיח הוא האדון שעליו מדובר בתנ"ך

עובדה זו עולה בבירור בשלוש דרכים.

הראשונה – מכך שאלוהי התנ"ך אומר על עצמו "אני, אני הוא" וגם ישוע מדבר על עצמו באותן מילים, "אני הוא" (יוחנן ח 58, יח 5-6).³

השנייה – פסוקים רבים מהתנ"ך שבהם מדובר על יהוה מיוחסים לישוע בברית החדשה. לדוגמה, בתהילים קב 13, 28-26 פונים אל אלוהים בשם יהוה, ופסוקים אלה מיוחסים לישוע בברית החדשה באיגרת אל העברים א 10-12. ישעיהו נג 1 מיוחס לישוע ביוחנן יב 38. פעמים רבות קיימת זהות בין יהוה בתנ"ך ובין ישוע בברית החדשה.

השלישית – המונחים המקראיים "אדון" ו"אדוני" גם הם מיוחסים לישוע בברית החדשה. לדוגמה, בדברים י 17 אלוהים נקרא "אֲדֹנָי הָאֱלֹהִים" ופסוק זה מצוטט ומיוחס לישוע באיגרת הראשונה לטימותיאוס ו 5. ישעיהו ו 1, 8-10 מיוחסים לישוע ביוחנן יב 39-40. תהילים קי 1 משתמש במונח אדון ופסוק זה מיוחס לישוע מספר פעמים בברית החדשה (מתי כב 41-45; מרקוס יב 35-37; לוקס כ 41-44; מעשי השליחים ב 34-36; אל העברים א 13). ברור, אם כן, שישוע הוא האדון שמופיע בתנ"ך.

2. המשיח הוא האדון שעליו מדובר בברית החדשה

1. Kurios היא המילה היוונית שמקבילה למילים יהוה, אדון ואדוני שמופיעות בתנ"ך. Kurios מיוחסת בברית החדשה לישוע בכל גווי המשמעות שמצויים בתנ"ך. למעשה, Kurios משמשת ביחס לישוע 747 פעמים.

2. המשיח נקרא "אדון הכול" (מעשי השליחים י 36; רומים י 12; אפסים ד 4-5).

3. הוא נקרא "אדון הכבוד" (האיגרת הראשונה לקורינתים ב 8).

4. הוא אדון האדונים (התגלות א 5, יט 16).

5. מאחר שהוא אדון, כל המלאכים נכנעים לו (איגרת פטרוס הראשונה ג 22).

6. מאחר שהוא האדון, הוא ראש האנושות (רומים יד 9; הראשונה לקורינתים יא 3).

7. מאחר שהוא אדון, הוא זה ששולט ביקום (אפסים א 21-22).

8. מאחר שהוא אדון, הוא גם ראש הקהילה (אפסים א 22-23, ה 23; קולוסים א 18, ב 19).

9. מאחר שהוא אדון, הוא אדון השבת (מתי יב 8; מרקוס ב 28).

10. ישוע נקרא המשיח האדון, או יהוה (מרקוס א 3; לוקס ב 11, ג 4). למעשה, ביהדות נהוג לקרוא למשיח "המלך המשיח" ומושג רבני זה משתקף בהתייחסות לישוע בברית החדשה כאל "המשיח האדון".

11. כמו כן הכירו בכך שישוע הוא אדון ואלוהים (לוקס ה 8; יוחנן כ 28).

12. הוא גם האדון של המאמין (יוחנן יג 13-14; האיגרת השנייה לקורינתים ד 5, יב 8; אפסים ו 9).

3. מסקנות בנוגע לאדנותו של המשיח

על יסוד העובדה שהמשיח הוא האדון שנזכר בתנ"ך ושהוא האדון של הברית החדשה, ניתן להגיע לשבע מסקנות ספציפיות בקשר לאדנותו של המשיח.

א. המשיח הוא הבורא. כדי שמישהו יהיה הבורא נחוץ שהוא יהיה אדון (Lord), מכאן שהוא הוא הבורא. לכן מודגש ביוחנן א 1-3 ש"הַכֹּל נְהִיָּה עַל יְדֵיו, וּמִבְּלַעֲדָיו לֹא נְהִיָּה כֹּל אֲשֶׁר נְהִיָּה". הכול נברא על ידיו ובלעדיו לא היה קיום לכל מה שקיים כעת, שכן הוא זה שבאמצעותו נברא הכול.

ב. המשיח הוא מי שמקיים את הבריתות. השם "יהוה" בראש ובראשונה מדגיש שאלוהים מקיים את הבריתות שהוא כורת, והמשיח אכן עושה זאת הלכה למעשה. הוא יוודא שכל הבריתות של אלוהים אכן נשמרו.

ג. הוא קיים מעצמו. השם "יהוה" גם מדגיש את קיומו הבלתי תלוי של אלוהים; אלוהים קיים-מעצמו, מכאן שישוע הוא בעל קיום כזה בעצמו. קיומו אינו תלוי בשום גורם אחר.

ד. הוא אדון-שליט (Master). שליט הוא מישהו שחובה לציית לו. העובדה שהוא האדון-השליט שלנו משמעותה שעלינו לציית לו; צייתנותו חייבת להיות נתונה לו.

³ לדוגמה: "...אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, בְּטַרְכָם הֵיוֹת אֲבִרְכֶם, אֲנִי הוּא"; "רְאוּ עֵתָה, כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי" (יוחנן ח 58; דברים לב 39).

ה. ישוע הוא הבעלים. העולם שייך לו כי הוא ברא את העולם. האנושות שייכת לו מפני שהוא ברא את כל בני האדם. אבל הוא גם בעליו של כל מאמין בצורה מיוחדת, מפני שהוא בורא אותנו מחדש; אנחנו בריאה חדשה בו בזכות החיים החדשים שהוא נותן לנו. מאחר שאנחנו שייכים לו, יש לו זכות לעשות בנו כרצונו - להציב אותנו בכל מקום שיראה לנכון ולנהוג בנו כרצונו.

ו. הוא המושל (Ruler). בתור אדון הוא חייב להיות מי שמושל; הוא המושל הריבוני שלנו ויכול לעשות כרצונו.

ז. הוא מרכזי לכל דבר ועניין. הוא מרכזי ליקום, מרכזי לקיום האנושי, מרכזי לאמונה שלנו ומרכזי לישועה שלנו.

ג. הקשר בין אדנות המשיח לישועה

מה הקשר בין אדנותו של המשיח ובין הישועה? האם על האדם להתחייב לישועה כאדון חייו כדי שיוכל להיושע?

רבים אומרים "כן, כדי שאדם ייושע הוא חייב להתחייב למשיח ולהפוך אותו לאדון חייו. אם הוא אינו מכתיר את המשיח לאדון בחייו, הוא אינו נושע". יש אנשים טובים שמלמדים כך. למשל, ארתור פינק כתב: "המטיפים שאומרים לחוטאים שביכולתם להיושע מבלי שייכנעו לאדנותו של המשיח טועים ומסוכנים באותה מידה כמו אלה שמתעקשים לטעון שהישועה מושגת באמצעות מעשים".

בדוגמה נוספת, גם היא מדבריו של פינק וכלולה בספרו "שיעורים על אמונה מושיעה" (Studies on Saving Faith), הוא אומר: "ברוב המקרים המבשרים המודרניים מבטיחים לקהילה שלהם שכל מה שהחוטא צריך לעשות כדי להינצל מהגיהנום ולהבטיח לעצמו גן עדן הוא לקבל את המשיח כמושיע אישי, אבל בלמדם כך הם מטעים ביותר. איש אינו יכול לקבל את המשיח בתור מושיע בעודו דוחה אותו כאדון. לפיכך, אלה שלא השתחוו למטהו של המשיח ולא הכתירו אותו כמלך בלבם ובחייהם ועדיין מדמים בנפשם שהם סומכים עליו בתור מושיע, הולכו שולל".

יש לציין שאלה שסבורים שכדי להיושע לא חייבים לקבל את המשיח כאדון על החיים, אינם מלמדים שאדם יכול להיושע אם יקבל את ישוע כמושיע בעודו דוחה אותו כאדון. מה שהם אומרים הוא שהאדם הלא-מאמין בעצם אינו חושב במונחים כאלה. נדון בכך ביתר פירוט בהמשך.

דוגמה שלישית לגישה שלפיה הישועה מתרחשת רק אם מקבלים את אדנותו של המשיח לקוחה מג'ון סטוט: "לפיכך אני אומר שמי שמפריד את אדנותו של ישוע המשיח מעובדת היותו המושיע נוהג בסתירה לכתובים וגם אינו מציאותי".

רביעית, ג' א' פאקר כתב כדלהלן: "או שמא זה יותיר אותם עם ההשערה שכל מה שעליהם לעשות הוא לבטוח במשיח בתור מי שנושא את החטאים מבלי שיבינו שהם גם חייבים להתכחש לעצמם ולהכתיר אותו כאדון? לטעות הזו ניתן לקרוא 'רק האמן ותו לא'".

ודוגמה נוספת: "אם אדם אינו מוסר את השליטה על חייו לאדון כשהוא מקבל אותו כמושיע, הוא אינו יכול להיושע".

אולי הדוגמה הנפוצה ביותר היא העלון על ארבעת העקרונות הרוחניים: הרביעי אומר שעלינו לקבל אישית את ישוע כמושיע וכאדון שיושב על כס המלכות בחיינו, אז נוכל לדעת את תכניתו של אלוהים לחיינו והיא תתממש בנו.

כמובן שעלינו לקבל את אדנותו של המשיח על חייו, למסור לו הכול ולהכתירו כאדון חייו, אולם אין זה תנאי לישועה אלא תהליך שיתרחש באופן טבעי בעקבות ישועתנו.

1. הגדרה ברורה של הבשורה

כדי ליישב את השאלה האם הישועה תלויה בקבלת אדנותו של המשיח, חייבת להיות הגדרה ברורה של הבשורה. כשמטפלים בשאלה אם הישועה ניתנת בחסד באמצעות אמונה בלבד, או שלשם ישועה נחוצה אמונה ועוד תוספת של הכפפת חיי האדם למשיח כאדון, קיימות שתי אפשרויות. אחת משתי האפשרויות האלו חייבת להיות בשורת שקר.

האם האדם נושע באמצעות אמונה בלבד, או שנחוצות אמונה ובנוסף לה מסירת חייו לאדון?

בכתבי הקודש קיימות דוגמאות למאמינים שלא היו מחויבים או נאמנים לאדון באופן מלא אבל אין ספק שהם נושעו. דוגמה אחת מופיעה במעשי השליחים י' 14. שמעון פטרוס היה מאמין. אין ספק שהוא העניק למשיח את המעמד של אדון חייו בתחומים שונים, אבל היה לו קשה להיכנע לאדנותו של ישוע בכל הנוגע לסוגיית הכניסה לביתם של גויים, ובנוגע לשחיטת בעלי חיים לא כשרים ואכילתם. בר נבא הוא דוגמה נוספת למאמין שלא מסר כל תחום בחייו לאדון ובכל זאת, כמו לגבי שמעון פטרוס, חוסר המחויבות מצדו היה זמני בלבד (מעשי השליחים טו 39). דוגמה טובה יותר הם המאמינים החדשים באפסוס (שם, יט 18-19). נאמר עליהם במפורש שהם מאמינים, אבל הם לא היו מחויבים לגמרי לאדון. באופן מתמשך ומתוך בחירה הם לא נכנעו לסמכותו של המשיח כאדון, בניגוד לשמעון פטרוס ולבר נבא שאצלם חוסר הציות היה זמני בלבד. יש בברית החדשה דוגמאות לאנשים שנושעו ולא נשמעו למשיח כאדון בתחום אחד או יותר בחייהם, כלומר ניכר בבירור שישועה לא היה אדון חייהם באותם תחומים מסוימים.

2. משמעות המילה "אדון" בהקשר לישועה

בניסיון ליישב את הסוגייה חייבים לקחת בחשבון את משמעות המילה "אדון". כפי שהראינו קודם, למונח יש מספר פנים והיבטים. אפילו אם נגביל את משמעות המונח למה שמושיע, עדיין יש לו מגוון משמעויות בכתובים.

אדון משמעו שליט / מושל (Master)

ראשית, בתואר "האדון ישוע", המילה "אדון" משמעה יותר מאשר להפוך להיות השליט או המושל בחייו של אדם. אין זה "האדון ישוע" במשמעות של "השליט / המושל ישוע". אלא, המילה "אדון" מדגישה שישוע הוא אלוהים, והצירוף "האדון ישוע" מציג אותו כאלוהים-אדם, כאלוהים שלבש בשר. השם ישוע מדגיש את האנושיות שלו. המילה "אדון" מדגישה את האלוהות שלו. הצירוף "האדון ישוע" מורה על כך שהוא אלוהים-אדם, האלוהים שלבש בשר.

באיגרת הראשונה לקורינתים יב 3 נאמר ש"אין איש יכול לומר 'ישוע הוא האדון' אלא ברוח הקדוש". אנשים שלא נושעו יכולים לומר זאת במובן של "שליט", אבל המונח "אדון" נושא גם את המשמעות של להיות אלוהים, ואפשר להכיר באלוהותו של ישוע מבלי להיות מוכנים להפוך אותו לשליט ריבון הקובע בעניין מסוים, כפי ששמעון פטרוס נהג במעשי השליחים י 14. אדם יכול לקבל את ישוע בתור אלוהים, אבל אין זאת אומרת שהוא הפך אותו לאדון על כל היבט בחייו. שמעון פטרוס ידע על אלוהותו המשיח, האמין בה וקיבל אותה, אבל הוא לא הפך את ישוע לאדון בחייו באותו תחום מסוים באותה נקודת זמן.

לקבל את האדון ישוע משמעו לקבל אותו כאלוהים-האדם (כאלוהים שלבש בשר) ולא כמי שמושל על כל תחום בחייו. כאשר נאמר בכתבי הקודש שהאדם הלא-מאמין חייב להאמין באדון ישוע המשיח משמעות הדבר היא לקבל אותו כאלוהים-האדם. בזה הוא מאמין ואת זה הוא מקבל כאשר הוא נושע. הוא אינו הופך את ישוע, בנקודה זו, לשליט / למושל הריבון על כל תחום בחייו. הישועה משמעה האדון ישוע כאלוהים-האדם, ולא האדון ישוע כשליט-אדם.

אדון משמעו "יהוה"

המשיח חייב להיות אדון במובן של יהוה כדי שיוכל להיות המושיע, מפני שרק אלוהים יכול להושיע. יחד עם זאת, היותו האדון האישי של חייו של האדם אינה תנאי לישועה.

Kurios משמעו "אלוהים"

הדבר השלישי שיש לציין הוא שהמונח היווני Kurios נושא משמעות של "אלוהים" (היה זה חידוש שהתחיל בתרגום השבעים). בברית החדשה משתמשים ב-Kurios כדי לומר אלוהים, בעל, שליט, מושל, קצין רומאי או פשוט כתואר "מר". אדנות על המאמין הוא רק היבט אחד של Kurios. אי אפשר להפוך היבט זה כשלעצמו לתנאי לישועה.

מה זאת אומרת "לקבל את ישוע כאדון"

אם כן, האם המשיח חייב להיות שליט על כל תחום בחייו כדי שניוושע? האם זוהי משמעותה של קבלת ישוע כאדון, או שהמשמעות היא פשוט לקבל את ישוע כאלוהים-האדם מפני שהוא חייב להיות גם אלוהים וגם אדם כדי שיוכל להיות מושיע? חמישה קטעי מפתח עוסקים בסוגיה זו.

רומים א 4-1

"מאת שאול, עבד המשיח ישוע, אשר נקרא להיות שליח ויחד לבשורת אלהים, בשוכה שאלהים הבטיח מקדם בפי נביאיו בכתבי הקדש, על-אודות בןו, ישוע המשיח אדוננו, שלפי הבשר מוצאו מזרע דוד ולפי רוח הקדש הפגן שהוא בן-אלהים בגבורה בתחיתו מן המתים".

בפסוקים אלה שאול מציג בבירור את הבשורה. הוא מצביע על אנושיותו של ישוע (היותו אדם) בכך שהוא מתייחס אליו כאל בן דוד, מי שלפי הבשר מוצאו מזרע דוד. הוא גם מצביע על אלוהותו של המשיח בכך שהוא קורא לו "בן אלוהים". בארבעה פסוקים אלה הוא הצביע על האנושיות ועל האלוהות של ישוע. זה מה שמושיע. מה שהושיע את אנשי רומי שהאמינו בו הייתה העובדה שישוע הוא גם אלוהים וגם אדם; האדנות שלו מדגישה את אלוהותו, לא את השליטה שיש לו על החיים של כל אחד.

למעשה, שאול אפילו איננו דן ב-11 הפרקים הראשונים באיגרת אל הרומים בישוע כאדון חייו של אדם כלשהו. הוא עושה זאת רק בפרק יב. הוא אומר שישוע הוא אלוהים ובזה האדם מאמין כאשר הוא מקבל את ישוע כאדון – שישוע הוא האלוהים-האדם, ולא שהוא האדון המושל על כל היבט של חייו.

רומים י 9-10

"ואם אתה מודה בפיך שישוע הוא האדון ומאמין בלבבך שאלהים הקים אותו מן המתים – תנשע. הרי בלבב מאמין איש ויצדק, ובפיו יודה וינשע".

לפי פסוקים אלה, כדי להיוושע חובה להודות שישוע הוא האדון. אין זה "אדון" במובן של להפוך לשליט שמושל בכל פן של חייו, אלא "אדון" במובן של אלוהות. אנחנו חייבים להודות באדנותו של ישוע. המונח "אדון" מדגיש את אלוהותו,

והשם "ישוע" מדגיש את היותו אדם. לפיכך מה שחייבים להודות בו כדי להיושע הוא שישוע הוא האלוהים-האדם. אנחנו מקבלים אותו בתור האלוהים-אדם כדי להיושע. אנחנו לא מקבלים אותו כמושל על חיינו כדי להיושע.

מעשי השליחים ב 36

"לִכְן יֵדַע נָא כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּבֵרוֹר, שְׁאֵלֵהֶם שֵׁם לְאָדוֹן וּלְמָשִׁיחַ אֶת יֵשׁוּעַ זֶה אֲשֶׁר אַתֶּם צֹלְבֹתֶם."

פסוק זה מצהיר שאלוהים האב שם לאדון ולמשיח את ישוע. "אדון" מדגיש את אלוהותו ו"המשיח" מדגיש את אנושיותו. שוב, אנחנו חייבים להודות שהוא האלוהים-האדם כדי להיושע.

הראשונה לקורנתים יב 3

"וּבְכֵן אֲנִי מוֹדִיעַ לָכֶם: אֵין אִישׁ מְדַבֵּר בְּהִשְׁרָאת רִיחַ אֱלֹהִים וְאוֹמֵר 'יֵשׁוּעַ חֶרֶם הוּא!'; וְאֵין אִישׁ יְכוֹל לומר 'ישוע הוא האדון' אֲלָא בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ."

אנחנו יודעים שאנשים יכולים לומר בפיהם את המילים "ישוע הוא אדון" מבלי שבאמת יקבלו אותו בתור האדון האלוהים. שוב, פסוק זה מדגיש שישוע חייב להיות אלוהים וגם אדם כדי שיתאים למה שנדרש מהמושיע.

פיליפים ב 8-11

"...הַשְּׁפִיל עֲצָמוֹ וְצִית עַד מוֹת, עַד מוֹת בְּצֹלֵב. עַל כֵּן הִגְבִּיהוּ אֱלֹהִים מְאֹד וְנָתַן לוֹ אֶת הַשֵּׁם הַנִּעְלָה עַל כָּל שֵׁם, לְמַעַן תִּכְרַע בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ כָּל בְּרֵה, בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּמִתַּחַת לָאָרֶץ, וְכָל לְשׁוֹן תוֹדֶה כִּי יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הוּא הָאָדוֹן, לְתַפְאֶרֶת אֱלֹהִים הָאֵב."

גם כאן נאמר שאנחנו חייבים להודות בפנינו שישוע המשיח הוא האדון, כלומר שהוא אלוהים, ולא במובן שהוא הופך להיות השליט / המושל של חיינו במועד שבו נושענו.

חמישה קטעים אלה, שמרבים להשתמש בהם כדי ללמד שכאשר נותנים למשיח מעמד של אדון נושעים, למעשה אינם תומכים בתפיסה תיאולוגית זו. האלוהות של ישוע היא הפן המושיע באדנותו. ישוע חייב להיות אלוהים כדי להיות מסוגל להושיע אותנו. כאשר אנחנו מקבלים אותו בתור אדוננו, בזמן הישועה, אנחנו מקבלים אותו כאלוהים מושיענו. בנקודה זו עדיין איננו הופכים אותו לאדון חיינו ועדיין איננו מכניעים לאדנותו כל היבט של חיינו. נדרשת צמיחה רוחנית עד שמשיגים זאת.

אסיים את הדיון בקשר שבין אדנותו של המשיח ובין הישועה באמצעות האנלוגיה הבאה. לשני השמות "ישוע" ו"אדון" יש מגוון פנים. לדוגמה, השם "ישוע" מצביע על אנושיותו ועל כך שמת כאדם בעד חטאינו. השם "ישוע" גם מדגיש את אנושיותו כמופת לחיים שלנו (איגרת פטרוס הראשונה ב 21; איגרת יוחנן הראשונה ב 6). השם "ישוע" מרמז על שיבתו (מעשי השליחים א 11; זכריה יב 10). לשם "ישוע" יש את מגוון ההיבטים האלה. האם עלינו להאמין בכל ההיבטים האלה כדי להיושע? לא, כדי להיושע עלינו רק להאמין בהיבט הראשון: שהוא, כאדם, מת לכפרת חטאינו. גם למונח "אדון" יש היבטים שונים. משמעותו עשויה להיות "אלוהים", או "בורא", או "מלך", או "שליט ריבון". האם עלינו להאמין בכל הצדדים האלה כדי להיושע? שוב, התשובה היא "לא". רק הנקודה הראשונה נחוצה לישועה: להאמין שהוא אלוהים.

כאשר אנחנו מקבלים אותו כאדון, אנחנו מקבלים אותו כאלוהים, וזה מה שמושיע אותנו. איננו מקבלים אותו כמושל על כל היבט בחיינו ברגע שבו אנחנו מתחילים להאמין בו. זה עשוי לקרות אחרי שנושענו, אך איננו חלק מהישועה עצמה.

II. הפיכת המשיח לאדון בחיי האדם

כפי שצויין לעיל, בני האדם אינם נושעים בכך שהם הופכים את המשיח לאדון בחייהם. האדם נושע בהאמינו שהמשיח מת בעבור חטאיו, נקבר וקם לתחייה, ושהוא אלוהים שבא אל העולם בבשר, כאדם; "אלוהים-אדם". זה מה שמושיע. כתבי הקודש מעודדים את המאמינים להפוך את המשיח לאדון חיהם תוך כדי גדילתם הרוחנית. בהקשר זה ראוי לדון בשתי סוגיות מרכזיות: הסוגיה העוסקת בהתמסרות לאלוהים והסוגיה העוסקת בחיים המלאים ברוח.

A. הסוגיה העוסקת בהתמסרות לאלוהים

הדיון בנושא יתחלק לשישה תחומים.

1. חוסר האזון במה שמלמדים על ההתמסרות לאלוהים

יש הרבה חוסר אזון במה שמלמדים את המאמינים בקשר להתמסרות לאלוהים, וזאת בגלל שלוש סיבות. ראשית, יש מי שחושבים שצעד ההתמסרות הוא התשובה לחיים הרוחניים ולכל הבעיות שלהם. סיבה שנייה היא שבחוגים מסוימים ניתן רק מעט מקום בחיים הרוחניים להתמסרות לאלוהים ואין מדברים על ההתמסרות לאלוהים ואין דנים בה. אלו הם למעשה שני קצוות קיצוניים: האחד הופך את ההתמסרות לאלוהים לתשובה בהא הידיעה והשני כלל אינו עוסק

בה. סיבה נוספת לחוסר האיזון היא הדגש שמושם בחוגים מסוימים על התמסרות-מחדש לאלוהים. יש מאמינים שכל הזמן מדברים על הצורך להתמסר-מחדש ולפיכך לדעתם האדם חייב לעבור מדי פעם תהליך של התמסרות-מחדש.

2. הבסיס להתמסרות לאלוהים

א. תפקיד הפדות

התמסרות לאלוהים מבוססת תמיד על ברכות שכבר ניתנו לנו. כאשר כתבי הקודש מעודדים אותנו להקדיש את חיינו לאלוהים, לעשות את הצעד הזה של התמסרות לו, זה נעשה תמיד על יסוד ברכות שכבר ניתנו לנו.

הברכה הראשית היא, כמובן, הפדות. רומים יב 1 הוא פסוק מצוין על מסירת עצמנו לאלוהים: "וּבְכֵן, אֲחִי, בְּגִלְל רַחֲמֵי אֱלֹהִים אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִכֶּם שֶׁתִּמְסְרוּ אֶת גּוּפְכֶם קָרְבָּן חֵי, קְדוֹשׁ וְרָצוּי לְאֱלֹהִים; כִּי תַעֲבֹדוּהוּ עֲבוֹדָה שְׂבִלֵב".⁴ זהו פסוק מצוין על התמסרות, אבל הוא מבוסס על המילה "ובכן" / "ועתה" (במובן של "לפיכך, לכן"). הסיבה שבגללה עלינו למסור את חיינו היא מה שאלוהים כבר עשה למעננו ברוב רחמיו, ובכך דן שאול בפרקים א-יא באיגרת אל הרומים.

לפי רומים ג 24 אנחנו מוצדקים במשיח הודות לפדות, ולכן עלינו למסור את עצמנו לאלוהים. לפי רומים ח 23, מאחר שיש לנו ביטחון בפדות העתידית של גופנו, עלינו למסור את חיינו לאלוהים. באיגרת הראשונה לקורינתים ו 19-20, בגלל המחיר ששילם אלוהים כדי לגאול אותנו – דמו של המשיח, מות בנו – עלינו למסור את חיינו למשיח. היסוד להתמסרות שלנו מושתת תמיד על הברכות שכבר העניק לנו אלוהים.

ב. מושג הפדות

מאחר שההתמסרות לאלוהים מושתתת על הפדות, חשוב שנבין את משמעותו של מושג זה. שלוש מילים יווניות משמשות כדי להביע את המשמעויות של מושג הפדות.

agorazo – משמעותה לקנות, לרכוש או לשלם מחיר. בהקשר של הפדות משמעותה "לשלם את המחיר שנדרש בגלל חטאינו כדי שנוכל להיפדות". מילה זו מופיעה באיגרת פטרוס השנייה ב 1 ובספר ההתגלות ה 9.

exagorazo – משמעותה "לרכוש ולהוציא מהשוק". בהקשר של הפדות היא מדגישה את העובדה שדם המשיח מוציא אותנו משוק החטא כדי להעניק לנו ביטחון בכך שלעולם לא נצטרך להשתעבד שוב לחטא. מילה זו מופיעה בגלטים ג 13 ו-ד 5.

lutreo – משמעותה "לשחרר, להוציא לחופשי". בהקשר של הפדות היא מורה על כך שהאדם שנרכש שוחרר. היא מופיעה במתי כ 28 ובטיטוס ב 14.

הפדות שקיבלנו ברחמי האלוהים היא הסיבה שבעטיה עלינו למסור את חיינו למשיח ולהפוך אותו לאדון חיינו בכל היבט.

ג. מסקנות

ניתן להסיק שש מסקנות על סמך המילים היווניות שנמנו לעיל.

1. האדם שנפדה נרכש, הוצא מן השוק, שוחרר, יצא לחופשי.
2. אין זאת אומרת שאנחנו עוברים אוטומטית מעבדות לחטא לשעבוד למשיח. איננו עבדים יותר לחטא, אבל אין זאת אומרת שאנחנו באופן אוטומטי הופכים להיות עבדים למשיח.
3. המשמעות היא שיצאנו מעבדות לחירות.
4. לכן יש לנו כעת ברירה: ביכולתנו לבחור להיות עבדים למשיח או לבחור שלא להיות עבדים למשיח.
5. מדוע עלינו לבחור להפוך להיות עבדים למשיח? ככלות הכול הרי נושענו, מובטח לנו גן עדן ולא נאבד את הישועה שלנו, לכן מדוע עלינו לטרוח ולהפוך להיות עבדים למשיח? בגלל מה שהמשיח עשה: הוא העניק לנו הצדקה והתקדשות ופיאר אותנו בכבוד. ספר דברים טו 16-17 מפרט את דיני עבד נרצע. עבד ששוחרר יכול לבחור לשוב ולהשתעבד כעבד. אם הוא שב להיות עבד הוא עושה כן מפני שהוא אוהב את אדונו ומפני שאדונו התייחס אליו יפה. קודם הוא היה עבד וכעת הוא עבד מבחירה, עבד נרצע בעל זכויות מיוחדות (שמות יב 43-45; ויקרא כב 10-11).
6. מסירת עצמנו למשיח נעשית על יסוד הפדות שלנו. נקינינו, הוציאנו אותנו מהשוק, שוחררנו. כעת עלינו למסור לו את חיינו מפני שישוע היטיב עמנו ומפני שהוא אוהב אותנו.

⁴ בתרגום דליטש: "ועתה הנני מעורר אתכם אחי ברחמי אלוהים אשר תגישו את גויותיכם קרבן חי וקדוש ונרצה לאלוהים והייתה זאת עבודתכם השכלית".

3. תוכן ההתמסרות: את מי או את מה עלינו למסור לאלוהים?

השאלה כאן היא: את מה בדיוק עלינו למסור לאלוהים? מה הכתובים מעודדים אותנו לתת?

רומים ו 12-13:

"לכן, אל ימשל החטא בגופכם בן התמותה ואל יכניע אתכם לתאוותיו. ואל תמסרו את איבריכם לחטא ככלים של רשע, אלא מסרו את עצמכם לאלוהים כאנשים חיים שהוקמו מן המתים, ואת איבריכם תמסרו לאלוהים ככלים של צדק".

רומים יב 1:

"ובכן, אחי, בגלל רחמי אלוהים אני מבקש מכם שתמסרו את גופכם קרבן חי, קדוש ורצוי לאלוהים; כך תעבדוהו עבודה שבֵּלֵב".

האיגרת הראשונה לקורינתים ו 19-20:

"האם אינכם יודעים כי גופכם הוא היכל של רוח הקדש השוכנת בתוכם, אשר קבלתם אותה מאת אלוהים, וכי אינכם שיִיכים לעצמכם? הלא במחיר נקניתם, לכן כפדו את אלוהים בגופכם".

לפי פסוקים אלה, מה שעלינו למסור הוא הגוף; האדם עצמו. אלוהים רוצה שנמסור לשימוש את עצמנו, ובייחוד את איברינו, את גופנו, ככלים לשימוש. זה הופך להיות התחום שבו מתממשת המסירות.

לאור זאת, מה הקשר בין ישועה ובין התמסרות לאלוהים? יש אנשים שמבלבלים בין השתיים. לפעמים מלמדים את רומים יב 1 כאילו זהו פסוק שמדבר על הישועה.

הישועה כרוכה בבעיית החטא ומדובר בהקשרה על ישוע המשיח כתחליף, ככפרה על החטאים. ההתמסרות לאלוהים כרוכה בהכנעה וקשורה למשיח בתור אדון חייו של האדם. התמסרות כזו, אם כן, היא משהו שבא בעקבות הישועה. היא איננה הגורם לישועה או האמצעי לישועה.

השאלה העיקרית בהקשר של ההתמסרות היא: מי ישלוח בחייך? ההתמסרות אינה עוסקת בפרטים הקטנים כמו למשל היכן עליי לשרת את האדון, האם ללכת ללמוד במכללה משיחית, האם להתחתן עם בן או בת זוג אלו או אחרים וכדומה. היא אינה מתמקדת בעניינים ספציפיים שכאלה. העניין העיקרי שלה הוא: מי הולך לשלוח בחייך – אלוהים, או אתה בעצמך? מי ינהל אותם? אין מדובר בלוותר ולתת משהו, אלא בלוותר בהכנעה ולתת מישהו. המישהו הזה הוא אתה, גופך – זה מה שאלוהים רוצה שנקדיש לו כשאנחנו מתמסרים לשרת אותו.

המסקנה בנוגע לתוכן ההתמסרות היא: התחום שבו היא באה לידי ביטוי הוא חיי האדם וגופו. זה כולל, כמובן, את כל פרטי החיים, אך לא כאמצעי להתמסרות אלא כתוצאה של ההתמסרות. אם אתה מתחייב ומתמסר לו, אם אתה מקדיש את עצמך ואת כל גופך לשרותו של אלוהים, גם הפרטים האלה יהיו באופן טבעי חלק מזה. אבל הפרטים אינם תוצאה שנובעת מההתמסרות אלא האמצעים שדרכם ההתמסרות באה לידי ביטוי.

4. ההיבטים של ההתמסרות לאלוהים

ניתן לומר שכאשר אנחנו מוסרים את עצמנו לאלוהים קיימים צעד התחלתי של המתמסרות לו ולאחריו מחויבות מתמשכת להתמסרות זו.

רומים יב 2:

"ובכן, אחי, בגלל רחמי אלוהים אני מבקש מכם שתמסרו את גופכם קרבן חי, קדוש ורצוי לאלוהים; כך תעבדוהו עבודה שבֵּלֵב. ואל תדמו לעולם הזה, כי אם השתנו על-ידי התחדשות הדעת כדי שתבחינו מהו רצון אלוהים, מהו הטוב והרצוי והמשלם בעיניו".

תרגום דליטש: "ועתה הנני מעורר אתכם אחי ברחמי אלוהים אשר תגישו את גויותיכם קרבן חי וקדוש ונרצה לאלוהים והיתה זאת עבודתכם השכלית. ואל תדמו לעולם הזה כי אם התחלפו להיות לכם לב חדש לבחון מה הוא רצון האלוהים הטוב והנחמד והשלם".

א. צעד התחלתי של התמסרות לאלוהים

נחוץ צעד התחלתי ראשוני כדי שנקדיש את עצמנו לאלוהים, נתמסר לו. חייב להיות צעד נחרץ שבו אנחנו מוסרים את גופנו כדי שאלוהים יוכל להשתמש בנו. ביוונית המילה "תמסרו" ("הגישו" ו"תנו" בתרגום דליטש, ראה רומים ו 13) מופיעה בצורת מקור נטוי בהטייה שמציינת עבר (Aorist infinitive). זמן דקדוקי זה מדגיש פעולה יחידה, ואינו מורה על פעולות חוזרות כפי שמובע בהטיות בזמן הווה. אותו זמן דקדוקי משמש גם ברומים ו 13, שם הוא מופיע בציווי (Aorist imperative).

עלינו למסור את גופנו לאלוהים בהחלטיות ובנחרצות (בפעם אחת, ולא שוב ושוב), בצעד החלטי. שאול אומר ברומים יב 1 שזו "עבודה שבֵּלֵב" (במובן של חשיבה והבנה והיגיון, כתרגום דליטש: "עבודתכם השכלית"), מעשה שראוי ונכון והגיוני לעשותו "בגלל רחמי אלוהים" שקיבלנו בישועה. ההתמסרות מבוססת תמיד על ברכות קודמות שקיבלנו מאלוהים, ושאול מנה ברכות אלו בפרקים א-יא של האיגרת אל הרומים והצביע על כך שאלוהים נתן לנו ישועה שכוללת

הצדקה, התקדשות והתפארות. לאור כל מה שאלוהים עשה עבורנו, לאור "רַחֲמֵי אֱלֹהִים" שקיבלנו בישועה שלנו, נתינת עצמנו לאלוהים היא הדבר ההגיוני, הרציונאלי, שמתבקש לעשותו לפי השכל.

שאלו מציינן שזהו מעשה שכרוך בהקרבה. עלינו לחיות כעת בעבור המשיח, בשגרת יומנו העכשווית. אנחנו מקריבים את גופנו לשירותו. יתרה מכך, זה צריך להיות "קָרְבָן חַי", לא חסר חיים. עלינו להתמסר לו בצורה מלאה ושלמה.

ב. לא להידמות לעולם הזה

זהו ההיבט השני של ההתמסרות לאלוהים. כרוכות בו התבדלות מן העולם הרע הזה שבו אנחנו חיים והסירוב להתאים את עצמנו לעולם רע זה (רומים יב 2; גלטים א 4). זהו האספקט השלילי, ה"אל תעשה", של ההתמסרות לאלוהים – אי הליכה בתלם. "קונפורמיות" משמעה הסתגלות לנומרות או לכללים הנהוגים בחברה כך שההופעה החיצונית דומה לעולם, גם אם בפנים התרחש שינוי. נון-קונפורמיזם משמעו לא ללכת בתלם, "להיות לא אפנתי", וזו גם הנקודה באיגרת פטרוס הראשונה א 14. חיים של אי הידמות לסביבה ואי הליכה בתלם, אף שאינם אפנתיים, הם מאפיין נחוץ לחיים שמסורים לאלוהים.

ג. טרנספורמציה (השתנות)

ההיבט השלישי הוא השתנות פנימית. לפי האיגרת השנייה לקורינתים ג 18, השינוי הזה מתחולל באמצעות רוח הקודש. המרכז הוא החשיבה והדעת שלנו. הבנתנו מתחדשת ועוברת "תכנות מחדש". רוח הקודש עושה זאת כדי שנחשוב בדרך שבה אלוהים חושב.

5. התכיפות של ההתמסרות לאלוהים

בחוגים רבים מושם דגש על ההתמסרות חוזרת ונשנית לאלוהים, כך שכמעט בכל קיץ במחנות משיחיים, בכנסים וליד מדורות, אנשים מספרים עדויות אישיות ומדברים על האופן שבו מסרו שוב את חייהם למשיח. נראה שהם זקוקים לעשות את זה מדי פעם, לפחות פעם בשנה.

לאמתו של דבר, כתבי הקודש אינם מלמדים שיש לעשות זאת שוב ושוב. פסוק המפתח בקשר להתמסרות לאלוהים הוא רומים יב 1, שמדגיש צעד חד פעמי. משעשינו צעד זה, הרי שמסרנו אחת ולתמיד את חיינו לשירותו, וחיינו מוקדשים לו. אין צורך לחזור ולמסור לו את חיינו. בנקודה זו, החיים כבר נמסרו לו. כשאנחנו מגיעים לצומת בחיים, השאלה איננה "האם נעשה את רצון אלוהים?" אלא: "מהו רצון אלוהים?" וכשאנחנו יודעים מהו רצונו של אלוהים, אנחנו עושים אותו.

א. הבעיה: חטא בחיי המאמין

הבה נניח שמאמין משיחי עשה צעד ראשוני חד פעמי זה של ההתמסרות באופן מלא ושלם, אבל לאחר שעשה כן, בנקודה מסוימת כשהיה עליו לבחור בין אפשרויות שונות, הוא בחר באופן שגוי שלא לעשות את רצון אלוהים. השאלה היא: מהו המעמד שלו? האם כעת עליו לשוב ולמסור את חייו לרשות האלוהים? ברור שהוא חזר בו מהנדר שהוא נדר כשמסר את גופו לשימוש האדון. חטא חדר כעת לחייו וההתמסרות שלו לאלוהים הופרה וטומאה.

ב. התרופה: שיבה

התרופה איננה לשוב ולמסור את עצמנו לאלוהים, מה שמצריך להתחיל את החיים המסורים לאלוהים שוב, מחדש. התרופה היא תיקון ושיבה – חזרה למסלול הנכון. במילים אחרות, התחלנו להתהלך בדרך של חיים שמסורים לו ועשינו את צעד ההתמסרות החד פעמי שהוא אחת לתמיד, אבל כשהפרנו את הנדר שלנו, סטינו מהדרך. התרופה היא לחזור למסלול שממנו ירדנו. אין צורך ללכת בחזרה עד לנקודת ההתחלה ולהתחיל מחדש את התהליך. עלינו לחזור ולעלות על הדרך בנקודה שבה ירדנו ממנה. איננו צריכים לחזור לנקודה א'. אם התקדמנו במהלך חיינו המסורים לאדון מנקודה א' ל-ב' ולג', אבל כשהגענו לנקודה ד' סטינו מהדרך, עלינו לחזור לדרך בנקודה ד' ולהמשיך הלאה בחיים הרוחניים. זו התרופה – שיבה ולא התמסרות חוזרת, חדשה.

ג. האמצעי: וידוי

איך חוזרים לדרך המוקדשת לאלוהים? האמצעי הוא הוידוי שעליו מדובר באיגרת יוחנן הראשונה א 9: "אִם נִתְּוֶה עַל חַטָּאֵינוּ, נֶאֱמָן הוּא וְצִדִּיק לְסַלַח לָנוּ עַל חַטָּאֵינוּ וְלִטְהַר אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹלָה". התוצאה תהיה שיקום הקרבה לאלוהים.

כל מאמין משיחי נמצא על אחד משני צדדיו של ציר ההתמסרות לאלוהים. או שהתחייבנו, או שלא התחייבנו. אם אף פעם לא עשית את הצעד הנחוץ להתמסרות לאלוהים כפי שכתוב ברומים יב 1, זהו הצעד הבא שלך. עליך ללמוד את 11 הפרקים הראשונים של האיגרת אל הרומים, להבין מה אלוהים עשה למענך ומה הן כל הברכות שקיבלת "בְּגִלְל רַחֲמֵי אֱלֹהִים". כאשר תבין זאת, נהג לפי רומים יב 1 ועשה את צעד ההתמסרות הנחרץ וההתחלתי ההוא. שוב, כל מאמין נמצא או בצד אחד או בצד השני של ציר ההתמסרות: או שמסרנו לו את גופנו או שלא מסרנו לו את גופנו. אם לא עשית זאת, הצעד הבא בחיים הרוחניים שלך הוא לעשות צעד זה של מסירת עצמך.

משתעשה זאת, אז אתה מתחיל לגדול בחיך הרוחניים. אם תמעד בשלב כלשהו לאורך הדרך, אינך צריך למסור מחדש את חיך אלא להתוודות על חטאיך, לחזור לדרך ולהמשיך קדימה אלי בגרות רוחנית. האם עשית צעד זה של מסירת עצמך? אם התשובה היא "לא", זהו הצעד הבא שלך. אם התשובה היא "כן" אזי תמיד יהיה זה מן המועיל לבחון את המצב הנוכחי של חיינו נוכח צעד ההתמסרות לאלוהים שכבר עשינו. האם אנחנו עדיין חיים באופן עקבי בהתאם לה? אם לא, אזי הצעד שעלינו לעשות הוא להתוודות ולחזור לדרך. נחוצה חזרה ולא התמסרות מחדש.

6. תוצאות מסירת עצמנו לאלוהים

נדון להלן בשתי תוצאות. ראשית, רומים יב 2 מדבר על ידיעת רצון האלוהים, עשייתו וההנאה ממנו. ללא צעד ההתמסרות הזה קשה לנו להבין מהו רצון אלוהים מפני שאין לנו הארה מרוח הקודש שנחוצה כדי להבין מדבר אלוהים מהו רצונו. מסירת עצמנו לאלוהים מובילה לידיעת רצון אלוהים ("...כְּדֵי שְׂתַבְּחִינוּ מֵהוּ רְצוֹן אֱלֹהִים"). כאשר אנחנו יודעים מהו רצונו, הדבר הבא הוא עשיית רצונו. הדרך ההגיונית שבה באים לידי ביטוי חיים שנמסרו לאלוהים היא שאנחנו עושים כעת את רצון אלוהים. ועשיית רצונו משמעה גם הנאה מרצונו הטוב והרצוי והמושלם בעיניו. אכן ניתן להפיק שמחה והנאה גדולות מעשיית רצונו של אלוהים.

שנית, מסירת עצמנו לאלוהים מובילה לחיים מלאים ברוח הקודש (או, נשלטים על ידי הרוח), נושא שנדון בו ביתר פירוט להלן.

הצעד ההתחלתי הזה של התמסרות לאדון הוא נקודת ההתחלה לניצחון בחיים הרוחניים. בלעדי צעד זה לא ניהנה מניצחון עקבי בחיינו הרוחניים. אבל עם צעד זה יש לנו את הבסיס והיסוד לניצחון. כשאנחנו הופכים את ישוע לאדון חיינו, הוא הופך להיות השליט והבעלים שלנו ואנחנו הופכים להיות עבדיו. בתור אדוננו יש לו זכות לצפות לצייתנות, אבל בתור עבדיו יש לנו זכות לצפות ממנו לספק לנו את הכוח הנחוץ לשם כך. והוא אכן עושה זאת: "וְאַלֵּהֵי יִמְלֵא אֶת כָּל צָרְכְּכֶם כְּפִי עֲשֶׂר כְּבוֹדוֹ בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ" (פיליפים ד 19).

ב. סוגיית החיים המלאים ברוח

הנושא הראשי השני שכרוך בהפיכת המשיח לאדון של חיך קשור למה שמתרחש בעקבות זאת: חיים מלאים ברוח הקודש. בעוד שההתמסרות לאלוהים בחיינו היא צעד חד פעמי שאנחנו עושים אחת ולתמיד, החיים המלאים ברוח הם עניין יום יומי. נתייחס לנושא זה בשלושה תחומים.

1. פעולת רוח הקודש בהקשר לישועה

פעלי רוח הקודש בהקשר לישועה שלנו הם מעשים שנעשים על ידה אחת ולתמיד. רוח הקודש עושה את המעשים האלה ברגע שהיא נכנסת לתוך חיי המאמין בעת הישועה, והיא אינה חוזרת עליהם.

הראשון הוא לעורר הכרה בחטא ובאשמה, כאשר רוח הקודש הופכת את הבשורה לברורה מאוד כך שהאדם מבין אותה (יוחנן טז 7-11).

השני הוא מתן חיים חדשים שמובילים ללידת המאמין מחדש, מהרוח. בנקודה זו המשיח נכנס לחיי המאמין (יוחנן ג 3-7; טיטוס ג 5-7).

השלישי הוא השתכנות רוח הקודש בתוך המאמין (הראשונה לקורинתיים ג 16; ו 19; השנייה לטימותיאוס א 14).

התפקיד **הרביעי** שממלאת רוח הקודש בישועתנו הוא הטבילה. כשאנחנו מאמינים, רוח הקודש מטבילה אותנו לתוך גוף המשיח (הראשונה לקורинתיים יב 13; אפסים ד 4-6).

החמישי הוא החתמת המאמין ברוח ההבטחה כערבון. חותם רוח הקודש הוא ערבון לנחלתנו ולשייכותנו לגוף המשיח כך שלא נוכל אף פעם לנשור ממנו; זה מה שמספק לנו את הביטחון הנצחי שלנו (הראשונה לקורинתיים א 21-22; אפסים א 13-14, ד 30).

2. התפקידים שרוח הקודש ממלאת בהקשר של הבגרות הרוחנית

בעוד שהתפקידים שהרוח ממלאת בהקשר לישועה הם מעשים שנעשים פעם אחת ותוקפם תמידי, פעלי הרוח בתחום הבגרות הרוחנית הם מתמשכים.

הראשון, רוח הקודש מלמדת אותנו את האמת הרוחנית (יוחנן טז 12-16).

השני, רוח אלוהים מדריכה אותנו (רומים ח 14).

השלישי, היא נותנת לנו ביטחון (רומים ח 16).

הרביעי, היא מתפללת בעדנו (רומים ח 26).

החמישי, היא ממלאת אותנו (אפסים ה 18).

רוח הקודש עושה כל זאת באופן מתמשך. פעליה אלה קשורים לבגרות רוחנית ולפיכך הם אלה שמעורבים בחיים המלאים ברוח. זה נכון במיוחד לגבי הנקודה האחרונה, לפיכך נרחיב כעת לגבי ההתמלאות ברוח הקודש.

3. ההתמלאות ברוח הקודש

פסוק המפתח שעוסק בהתמלאות ברוח הקודש הוא אפסים ה' 18: "אַל תִּשְׁתַּכְּרוּ מִיַּיִן, שֶׁכֵּן זֶה מֵבִיא לַיָּדִי פְּרִיצוֹת, אֲלֵא הַמְּלֵאוּ בְּרוּחַ" שירות זה של רוח הקודש מאפשר לנו לחיות את החיים המלאים ברוח שאמורים לבוא בעקבות הצעד של ההתמסרות לאדון.

א. ההגדרה של התמלאות

"להתמלא" בהקשרנו משמעו "להיות נשלט". כפי שמישהו שמלא באלכוהול נשלט על ידי האלכוהול, כך גם האדם שמלא ברוח נשלט על ידי הרוח. "להיות מלא ברוח" משמעו "להיות נשלט על ידי הרוח". כדי להרשות לרוח הקודש לשלוט בחיינו יום יום, אנחנו חייבים לעשות תחילה את אותו צעד התחלתי של התמסרות לאלוהים (רומים יב' 1).

ב. המאפיינים של ההתמלאות ברוח

ראשית – זוהי מצווה, שכן הצורה הדקדוקית של המילה היוונית באפסים ה' 18 היא צורת ציווי. זוהי דרישה; אלוהים מחייב אותנו לתת לרוח הקודש לשלוט בחיינו.

מאפיין שני הוא שההתמלאות חוזרת ונשנית. הציווי מופיע בזמן הווה, מה שמדגיש שזו אמורה להיות פעולה חוזרת. ההתמלאות אמורה להתרחש יותר מפעם אחת. בספר מעשי השליחים, לדוגמה, התלמידים התמלאו תחילה ברוח כמסופר בפרק ב' פסוק 4, שוב בפרק ד' 8 ושוב באותו פרק בפסוק 31. סטפנוס היה מלא ברוח הקודש בפרק ו' 5 ושוב בפרק ז' 55. שאול היה מלא ברוח במעשי השליחים ט' 17 וגם ב-יג' 9. ההתמלאות ברוח מתרחשת שוב ושוב.

המאפיין השלישי הוא שמישהו אחר מחולל את ההתמלאות שלנו ברוח. ביוונית מופיע הציווי בזמן הווה בצורת סביל, כמו למשל "נמלאים ברוח", ומשמעות הדבר היא שמישהו אחר עושה את פעולת המילוי; מישהו אחר שולט. במקרה הזה, רוח הקודש היא השולטת ואנחנו מכניעים את עצמנו לשליטה זו בחיי היום יום שלנו.

המאפיין הרביעי הוא שההתמלאות ברוח הקודש מפיקה דמיון למשיח שכן, ביתרת פרקים ה-ו באיגרת לאפסים הוא מפרט מה נכלל בחיים מלאים ברוח – הידמות למשיח.

ג. התנאים להתמלאות ברוח

קיימים לכך שלושה תנאים. ראשית, חיי אותו אדם חייבים להיות חיים שנמסרו לאלוהים; עלינו להישמע לשליטת הרוח. זה כולל את הצעד הראשון של התמסרות לאלוהים (רומים יב' 1) ואת הכוונה המתמשכת של חיי האדם על ידי הרוח בחיי היום יום. חיים מסורים לאלוהים הם תנאי מוקדם; אם לא עשינו את צעד ההתמסרות ההתחלתי הזה לא נוכל לחיות חיים מלאים ברוח.

התנאי השני הוא חיים ללא תבוסה בהליכה היומית. הכוונה היא שאנחנו חיים בעקביות בניצחון על החטא בהתנהלות היום יומית שלנו (אפסים ד' 22-32). וזאת באמצעות היענות לאורו של דבר אלוהים תוך כדי תהליך מתמשך של הבנתו (איגרת יוחנן הראשונה א' 7).

השלישי הוא שנחוץ שנחיה את חיינו בהיסמכות על פעלי רוח הקודש (גלטים ה' 16).

ברור שתנאים אלה כרוכים בכניעה ובציות לדבר אלוהים.

ד. התוצאות של ההתמלאות ברוח הקודש

ראשית, היא תוביל אותנו להידמות למשיח באופיינו מפני שזה יפיק את פרי הרוח (גלטים ה' 22-23).

שנית, זה יוביל להשתחוויה ולהלל (אפסים ה' 19-20). אנחנו נרצה לעבוד את אלוהים ולהלל אותו. כלפי חוץ נהלל אותו בכך שנדבר בינינו "תְּהִלּוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְשִׁירוֹת רִוְחָנִיּוֹת". בפנים, תהיה לנו גישה של השתחוויה שיעידו עליה שירה וזמרה לאדוני בלבבנו (פס' 19).

התוצאה השלישית היא רוח של הודיה: בכל עת נודה על הכול (פס' 20).

רביעית, כניעה ("הִכְנָעוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ מִתּוֹךְ יְרֵאת הַמְּשִׁיחַ"). זה כולל כניעה זה לזה: נשים לבעלים, ילדים להורים, עובדים למעסיקיהם.

חמישית, שירות, מפני שבחיים שמסורים לאלוהים ומלאים ברוח הקודש ניתנת לנו עצמה לשימוש במתנות הרוחניות שניתנו לנו.

איך תוכל לדעת אם אתה חי חיים שמלאים ברוח? בעזרת מספר שאלות. האם עשית את הצעד ההתחלתי של התמסרות אישית לאלוהים (רומים יב' 1)? אם כן, האם, למיטב ידיעתך, אתה נשמע לו בכל תחום בחיך? אם התשובה היא "כן", הרי שאתה חי חיים מלאים ברוח. עם זאת, זכור תמיד שיום המחר עלול להקרות בדרכך מבחנים חדשים.

III. אדנות המשיח ומשמעותה המעשית בנוגע לתחומים ספציפיים

נדון בארבעה תחומים ספציפיים: הליכה בעקבות המשיח כתלמידיו, נתינת תרומות, תפילה ונישואין.

א. הליכה בעקבות המשיח כתלמידיו

1. ההגדרה

ניתן להגדיר "תלמידות" בצורה הטובה ביותר כמערכת היחסים של אדם מסוים עם ישוע המשיח בתור מורה, בתור שליט ובתור אדון.

2. השימוש במילה "תלמיד"

קיימת בהחלט התפתחות במשמעות שמיוחסת למונח מפני שכאשר מדובר בברית החדשה על תלמידים, ניכר שינוי שלוש רמות של "תלמידות". משמעות המילה עצמה היא פשוט "מי שלומד".

א. הסקרנים

הרמה הראשונה היא פשוט הסקרנים. הם אלו שנזכרים במתי ה'1: "כִּרְאוּנוּ אֶת הַמּוֹן הָעַם עֲלֵה בְּמַעְלַה הָהָר וַיֵּשֶׁב, וַיְתַלְמֵדוּ בְּגִישׁוֹ אֵלָיו".

מתי יג'2: "כִּיֵּן שָׁנְקָהֲלוּ אֵלָיו הַמּוֹן עִם רַב יָרֵד לְסִיכָה לְשִׁבְתָּ בָּהּ וְכָל הַהַמּוֹן עָמַד עַל הַחוּף".

יוחנן ח'31: "אָמַר יֵשׁוּעַ אֶל הַפְּרוֹשִׁים שֶׁהֶאֱמִינוּ לוֹ: 'אִם תִּעְמְדוּ בְּדַבְּרִי, תִּלְמִדֵי אַתֶּם בְּאַמְתָּ...".

האנשים שנזכרים בפסוקים אלה היו הסקרנים. בנקודה זו הם היו רק אנשים שרצו לדעת מי הוא ישוע או מי הוא טוען שהוא. בנקודה זו ניתן להשוותם לתלמידים בבית ספר ותו לא. לעת עתה, היה זה עבורם רק חיפוש אינטלקטואלי. האנשים המשתייכים לקבוצה זו עדיין לא נענו (לכאן או לכאן) לטענות של ישוע. הרמה הראשונה היא פשוט הסקרן, הלמדן, מי שמחפש תשובות ברובד האינטלקטואלי ולא יותר.

ב. התלמיד המשוכנע

הרמה השנייה היא מי שהשתכנע. קטגוריה זו נזכרת ביוחנן ב'11: "זֹאת תְּחִלַּת הָאוֹתוֹת שֶׁל יֵשׁוּעַ. הוּא עָשָׂה זֹאת בְּקִנְיָה שֶׁבְּגִלְלִיל. אַז הִרְאָה אֶת כְּבוֹדוֹ וַתִּלְמֵדוּ אֵת הָאֱמִינוּ בּוֹ".

כאשר אדם עובר מלהיות סקרן ללהיות משוכנע, הוא עובר מהרמה הראשונה לרמה השנייה של תלמידות. הוא מאמין בעובדות; הוא משוכנע באמתות הטענה. במקרה הזה, הם השתכנעו באמתות טענתו שהוא המשיח.

ג. התלמיד המחויב

ברמה השלישית מעורבת אדנותו של המשיח. מדובר בתלמיד שגילה את העובדות, האמין ונושע, והוא כעת מחויב ונאמן ומסר את חייו לאמת הזאת. על סוג כזה של תלמיד מדובר במתי טז'13-16: "כִּשְׁבָא יֵשׁוּעַ אֶל סְבִיבוֹת קִיסְרִיָּה שֶׁל פִּילִיפּוֹס שָׁאֵל אֶת תִּלְמִידָיו: 'מָה אֹמְרִים הָאֲנָשִׁים עַל בֶּן־הָאָדָם, מִי הוּא?' הֵשִׁיבוּ: 'יֵשׁ אֹמְרִים, 'יֹחֲנָן הַמַּטְבִּיל'; אֲחֵרִים אֹמְרִים, 'אֵלֵהוּ'; וְאֲחֵרִים - 'רַמְיָהוּ אוֹ אֶחָד מֵהַנְּבִיאִים'. שָׁאֵל אוֹתָם: 'וְאַתֶּם מָה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?' עָנָה שְׁמַעוֹן כִּפְּא וְאָמַר: 'אַתָּה הַמָּשִׁיחַ, בֶּן־אֱלֹהִים חַיִּים!'".

קטע נוסף שמזכיר תלמידים ברמה זו הוא יוחנן ו'66-68: "בְּשֵׁל הַדָּבָר הַזֶּה נִסְגְּרוּ רַבִּים מִתִּלְמִידָיו וְלֹא הוֹסִיפוּ לְהִתְהַלֵּךְ אִתּוֹ. אָמַר יֵשׁוּעַ אֶל הַשְּׂנִיִּים־עֹשֵׂר: 'שְׁמָא גַם אַתֶּם רוֹצִים לָלֶכֶת?' הֵשִׁיב לוֹ שְׁמַעוֹן כִּפְּא: 'אֲדוֹנָנוּ, אֵל מִי נִלְךָ? דַּבְּרֵי חַיִּי עוֹלָם עִמָּךְ'".

בקטע זה אנחנו קוראים בעצם על שתי קבוצות של תלמידים: אלה שהיו משוכנעים אבל לא הוסיפו להתהלך בעקבותיו; אבל האחרים, אחד העשר, היו התלמידים מהרמה השלישית. הם היו מחויבים ונאמנים; הם התעתדו להישאר עם ישוע ולא משנה מה יקרה, מפני שהם ידעו ש"דַּבְּרֵי חַיִּי עוֹלָם עִמָּךְ".

אם כן קיימות שלוש רמות: התלמידים שהם רק סקרנים או לומדים; אלה שמשוכנעים אבל לא מחויבים; והמאמינים המחויבים, המסורים. מאמינים שעשו את הצעד של מסירת עצמם לאלוהים וחיים חיים מלאים ברוח שייכים לקטגוריה של התלמידים המחויבים. זוהי הליכה אמיתית בעקבות המשיח כתלמידיו. זוהי מחויבות טוטאלית. זה בעצם מראה שהמשיח הפך לאדון בחיי האדם, ושאדם זה חי חיים מלאים ברוח.

3. מה נדרש מתלמידי המשיח

מה שנדרש מהתלמידים מפורט בשלושה קטעים בכתובים. מתי טז'24-26 שמלמד שהתלמיד חייב להתכחש לעצמו ולקחת את הצלב, כלומר עליו להיות מוכן להידחות כפי שדחו את ישוע. הקטע השני הוא לוקס יד'27 שגם מדגיש שיש להזדהות עם המשיח הסובל מדחייה מצד הסובבים אותו. שלישית, לוקס יד'33 מלמד שתלמידות כרוכה בויתור מוחלט על כל מה שתופס מקום ראשון בחיי האדם.

הדרישות מהתלמיד המשיחי משמעותן שהסמכות והשליטה על חיינו אינן נתונות עוד בידינו. המשיח הוא אדון חיינו; הוא שולט בנו ואנחנו מזדהים אתו לחלוטין. הזדהינו באופן מוחלט עם הדחייה שממנה הוא סבל וויתרנו לגמרי על כל דבר שעלול להיפך למרכז חיינו במקומו.

4. כיצד להיות לתלמיד של המשיח

הדרך שבאמצעותה הופכים להיות לתלמידיו של המשיח מפורטת בשלושה קטעים.

מתי יא 28-29

קטע זה מצביע על שני שלבים. הראשון הוא "קחו עליכם את עלי". לקיחת עולו משמעה להפוך להיות תלמיד שלו. משמעות הדבר היא למסור את החיים לאלוהים אחת ולתמיד. הצעד השני הוא "למדו ממני". זהו האמצעי: למד ממנו ועליו והפוך למי שמכיר אותו מקרוב. אנחנו לומדים עליו יותר כאשר הוא אדון חיינו, ואנחנו נהיים תלמידיו מפני שהתחייבנו לו באופן מוחלט בצעד הראשון של מסירת חיינו לידי ולסמכותו.

יוחנן ח 30-32

הקטע השני מלמד שמי שהופך להיות תלמיד עומד בדברו של המשיח, במה שהמשיח מלמד. ישוע אמר: "אם תעמדו בדברי, תלמידי אתם באמת". עמידה בדברו פירושה לדעת את דברו, ללכת בעקבותיו ולציית לו. הצייתנות היא סימן חשוב המאפיין את התלמיד המשיחי.

לוקס ט 57-62

לפי פסוקים אלה יש צורך לעשות שלושה דברים כדי להפוך להיות תלמיד של המשיח. ראשית, חשב את המחיר. אל תיחפז להתחייב בפזיזות או ללא מחשבה. חשב את המחיר. עלינו להבין שמהרגע שאנחנו עושים את ההתחייבות הזאת איש אינו ערב לנו שיהיה לנו נוח ונעים עלי אדמות. חשוב היטב על המחיר הנדרש מתלמידי המשיח שכן זהו דבר נורא להתחייב ואז לסגת ולא לממש התחייבות זו. שנית, לאחר שהחלטת, אל תתמהמה. מהרגע שהחלטת, ממש את החלטתך ולך בעקבותיו. ואז, שלישיית, משהתחלת להתהלך בדרך התלמידות, אל תפנה לאחור ותיסוג, מפני שזאת תהיה כפירה.

5. המצווה ללכת אל כל העולם ולעשות תלמידים למשיח ("השליחות הגדולה")

השליחות שמוטלת על המשיחיים במתי כח 18-20 איננה לבשר כי אם לעשות תלמידים. בטקסט היווני ישנו רק ציווי אחד בפועל: "...עשו את כל הגוים לתלמידים". העמידו תלמידים. בעקבות הציווי הזה יש ללכת, להטביל וללמד. אלה הם שלושת המרכיבים של עשיית תלמידים: ראשית, ללכת משמעו "לבשר"; שנית, להטביל את אלה שהאמינו; ושלישית, ללמד את כל הדברים שאלוהים ציווה, שכן הציות הוא אות וסימן שמאפיין את תלמידו של המשיח.

ב. נתינת תרומות

נתינה היא התחום הספציפי השני שבו באה לידי ביטוי מעשי אדנותו של המשיח. חמישה קטעים בברית החדשה מלמדים על נתינת תרומות ועל הקשר בינה לבין היות המשיח אדון בחייו של המשיחי.

איגרת יוחנן הראשונה ג 17

פסוק זה מלמד שתמיכה חומרית במאמין נזקק היא ראייה לחיים רוחניים.

האיגרת השנייה לקורינתים ח 5-1

קטע זה מלמד שהמאמינים צריכים לתמוך כלכלית באלה שמשרתים. אם מאמין אינו נותן תרומות לתמיכה בארגונים או במשרתים המשיחיים, הוא למעשה אינו מכתיר את המשיח כאדונו בתחום זה.

גלטים ו 6

פסוק זה מלמד שמי שמקבל דברים רוחניים טובים ממורה מסוים חייב להתחלק עם המורה הזה בדברים טובים חומריים שברשותו. אם אינך נותן בנדיבות לאלה שמשרתים ומלמדים אותך, הרי שאינך מניח למשיח להיות אדון בתחום זה בחיך.

האיגרת הראשונה לקורינתים טז 2-1

פסוקים אלה מלמדים ארבעה דברים על נתינת תרומות.

א. הכול נדרשים לתת

הכול נדרשים לתת תרומות, שכן כתוב כאן: "... יניח כל אֶחָד מִכֶּם תְּרוּמָה". כל מאמין נדרש לתת.

ב. על הנתינה להיות פרופורציונאלית

שנית, הם מלמדים שהנתינה צריכה להיות פרופורציונאלית: לפי השפע שאלוהים נתן לכל אדם. "... יניח כל אֶחָד מִכֶּם תְּרוּמָה כְּפִי שְׂיָדוֹ מִשְׁגָּתוֹ". המאמין הכפוף לברית החדשה אינו מצווה על נתינת מעשר. המעשר היה קיים רק בכפוף

לתורת משה; הוא אינו חלק מתורת המשיח. עם זאת, אם ברצוננו להניח לישוע להיות האדון, עלינו ללמוד לתת מתוך נתינה מלאה ברוח. אולי לפעמים תהיה לנו אפשרות לתת רק תשעה אחוזים, ולפעמים אחד עשר אחוזים, ולפעמים תשעים אחוזים. למעשה, המעשר בתנ"ך לא היה עשרה אחוזים אלא עשרים ושניים אחוז אם מחברים את כל שלושת המעשרות יחד.

נתינת התרומות של המאמין חייבת להיות לפי שיעור השגשוג שאלוהים נתן לו. בהתאם לכך עליך להניח בצד סכום כסף מסוים, בין אם זה עשרה, חמישים או תשעים אחוז, עבור משרתי האדון.

ג. כל אחד נקרא אישית להפקיד בצד כסף שנועד לתרומות

"יִיחַ כָּל אֶחָד מִכֶּם תְּרוּמָה כְּפִי שְׂיָדוֹ מִשְׁגַּת וְיִשְׁמְרָה אֶצְלוֹ". פסוקים אלה גם מלמדים שכל אחד אמור להניח בצד כסף ולשמור אותו אצלו עד איסוף או מתן התרומה. המילה היוונית שמשמשים בה פה משמעה "לשמור" או "לאצור" מופיעה בצורת פועל חוזר, כלומר פעולה שאדם עושה על עצמו או ביחס לעצמו. מדובר בשמירת כספי התרומות אצלך ולא בקופה ציבורית של הקהילה וכדומה. מכסף זה של האדון שמופקד אצלך בצד לוקחים ומחלקים תרומות לצרכים ספציפיים לפי הדרכת רוח הקודש.

נניח שלמשפחה שלנו יש שני חשבונות בנק נפרדים. אחד מהם הוא החשבון הפעיל שלנו, שממנו אנחנו משלמים לקניית מזון, להוצאות על הרכב, משכנתא וכדומה. לחשבון הבנק השני שלנו אנחנו קוראים "החשבון של אלוהים". אנחנו מפקידים בו את הכסף של האדון ומה שנכנס אליו לא משמש בשום אופן לצרכים אישיים. מהרגע שהפקדנו אותו בחשבון זה ואילך זהו הכסף של האדון, ולפי הדרכת רוח הקודש, אנחנו מחלקים כסף זה לתמיכה בפעילויות וצרכים שונים בשירות גוף המשיח.

ניתן לעשות זאת במגוון דרכים אך בכל אופן זה חייב להיות פיקדון פרטי מסוג כלשהו. להניח אצלנו תרומות ולשמור אותן אינו מבטל נתינת תרומות רגילה ושוטפת, כמו למשל לתמיכה בפעילויות של הקהילה. זה גם לא אמור למנוע מאתנו להתחייב לתת למטרה נוספת (ראה השנייה לקורניתים ח 10-11). תמיד צריך להיות לנו מוכן סכום כסף שאפשר לתת לפי הדרכת רוח הקודש, והדרך הטובה ביותר לאפשר זאת היא על ידי שמירת הכסף אצלנו בצד בפיקדון פרטי.

ד. נתינת התרומות צריכה להיות מסודרת ובזמנים קבועים

עלינו לתרום באופן מסודר, "מְדִי רֵאשׁוֹן בְּשָׁבוּעַ". שימת כסף בצד אסור שתהיה בלתי צפויה אלא יש לעשותה מדי שבוע, ביום הראשון של השבוע. מזווית הראייה היהודית של שאול השליח, מדובר בכל זמן נתון החל משקיעת השמש בשבת ועד השקיעה ביום ראשון. ביום הראשון של השבוע עלינו לשבת ולבחון באיזו מידה הצליח אלוהים את דרכנו כלכלית ובהתאם לכך עלינו לקחת חלק מההכנסה הזאת, אחוז מסוים כלשהו, ולשים אותו בצד בסוג כלשהו של פיקדון פרטי. ואז, לפי הדרכת רוח הקודש, נמשוך כסף מהחשבון הזה ונתמוך בעבודה שנעשית למען האדון.

רומים טו 25-27

קטע זה מצביע על כך שכשמאמינים תורמים כספים כדי לתמוך בהפצת הבשורה יש לנהוג לפי העיקרון והוא "ליהודי בראשונה" (רומים א 16). "שֶׁכֶּן אִם הַגּוֹיִם שֶׁתָּפוּ בְּדַבְרֵי הַרוּחָנִיִּים שֶׁלָּהֶם, עֲלֵיהֶם גַּם לִסְיַע לָהֶם בְּדַבְרֵי חֲמֵרִים".

אלו הן מגוון הדרכים שבהם יש להניח למשיח להיות אדון גם בתחומים הספציפיים של נתינת תרומות.

ג. תפילה

פסוקים 2-4 בלוקס יא מצביעים על שישה דברים בנוגע לאדנותו של המשיח גם בתחום התפילה.

1. יש להפנות כל תפילה לאלוהים האב ("אָבִינו"), לא לבן האלוהים או לרוח הקודש.

2. עלינו לקדש את שם אלוהים: "יִתְקַדֵּשׁ שֵׁמֶךָ".

3. עלינו להתפלל עבור התכנית שיש לאלוהים בקשר למלכותו. "תְּבוֹא מַלְכוּתְךָ". מאחר שאנחנו יודעים מהנבואות שהמלכות אמורה להגיע, אנחנו יכולים להיות בטוחים שהיא אכן תבוא. לכן עלינו להתפלל "תְּבוֹא מַלְכוּתְךָ". ישועה היא חלק מהמלכות, כך שעלינו להתפלל עבור הפצת הבשורה ועבור ארגוני השליחות שפועלים בתחום זה.

4. עלינו להתפלל עבור הצרכים האישיים שלנו, בהדגישנו את התלות שלנו באלוהים. זה עשוי להיראות קטנוני אבל זה מעיד על תלותנו במשיח בתור האדון. האדנות שלו היא חלק מחיי התפילה שלנו.

5. יש צורך להתוודות על חטאינו כדי לשקם את הקשר המשפחתי שלנו עם אלוהים האב. בנקודה זו, באמצעות הווידי, אנחנו בוחנים את מצב ההתמסרות שלנו לאלוהים ואת מצבנו מבחינת ההתמלאות ברוח הקודש, כדי לוודא שאנחנו נמצאים עדיין על המסלול הנכון של חיים שמסורים לאלוהים.

6. עלינו להתפלל בקשר למלחמה הרוחנית.

ד. נישואין

זהו התחום הרביעי שבו מתבטאת באופן מעשי אדנותו של המשיח. בחיי הנישואין, אולי יותר מכל דבר אחר, משתקפת אדנותו של המשיח. כפי שהבעל הוא האדון של אשתו, כך המשיח צריך להיות האדון של המאמין (אפסים ה' 22-33). על סמך פסוקים אלה ניתן להצביע על חמש הנקודות הבאות:

1. האישה נקראת להיכנע לבעל כאדונה באותה מידה שבה עליה להיכנע למשיח כאדון.
 2. אישה שאינה נכנעת למעשה מורדת באדנותו של המשיח. אישה שמתקוממת נגד סמכותו של בעלה מתקוממת למעשה נגד אלוהים. פשוט כך.
 3. המניע לכניעה זו צריך להיות אהבת המשיח.
 4. הבעל מחויב לאהוב את אשתו וכך לסייע לה להישמע לו ולא לכפות עליה להיכנע. מי שכופה על אשתו להישמע לו על ידי התעללות מילולית או גופנית מורד נגד אדנותו של המשיח. בעל שמתעלל באשתו איננו נכנע למשיח כאדון. פשוט כך, בעל שאינו אוהב את אשתו גם אינו אוהב את אלוהים.
 5. על הבעל לעשות כמיטב יכולתו לכלכל ולטפח את אשתו כדי להביא אותה לכלל שלמות בתחום המתנות והכשרונות שלה.
- בכך מסתיים השיעור שלנו בנוגע לאדנותו של המשיח.